

TÂM TÌNH HIỀN PHỤ CỦA ĐỨC GIOAN PHAOLÔ II

Ngày Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II từ trần - tối thứ bảy 2-4-2005 - Đức Tổng Giám Mục Stanislaw Dziwisz, bí thư Đức Thánh Cha, điện thoại cho tôi. Từ ba ngày qua tôi không gặp Đức Thánh Cha nên tôi hiểu rằng trong lúc này có thể tôi chỉ làm phiền ngài. Khi một người đang chuẩn bị ra đi về thế giới bên kia, thì bạn đến xớ-rớ làm gì, bên cạnh giường ngài? Trong những trường hợp như thế, tốt hơn là đọc kinh cầu nguyện để khỏi bị mất mặt .. Thế rồi khi Đức Tổng Stanislaw gọi điện thoại và nói với tôi: "Một người yêu anh, muốn gặp anh" thật thật tôi không hiểu ngài có ý nói gì. Nhưng tôi trả lời sẽ đến ngay và tôi vội vã tiến về căn hộ của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II.

Nơi cửa thang máy, chúng tôi gặp nhau và nhìn nhau. Chúng tôi là thành phần của cùng một gia đình, từng chia sẻ cuộc sống, từng ăn uống chung, du hành chung, từng vui cười và từng đau khổ .. Lặng lẽ không nói lời nào, Đức Tổng Stanislaw âu yếm tế nhị cầm lấy tay tôi. Chúng tôi cùng tiến về hành lang và chỉ khi đi đến cuối, rồi rẽ sang tay trái, tôi mới hiểu ngài đang đưa tôi vào phòng Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II ..

Đức Thánh Cha nằm trên giường, người nghiêng về phía bên trái. Ngài có cái nhìn thật thanh thản, điềm tĩnh và tươi cười. Đúng thật là cái nhìn ngoại thường. Đức Tổng Stanislaw nói: "Thưa Đức Thánh Cha, Arturo đang ở đây!" Đức Thánh Cha, thật điềm tĩnh, quay người lại và khi nhìn thấy tôi, ngài mở to mắt ra. Cái nhìn và nụ cười của ngài trông thật dịu hiền đến độ khiến tôi xúc động đứng im. Đức Thánh Cha nói: "Ồ Arturo!" Tôi liền quỳ sụp xuống, cầm lấy tay Đức Thánh Cha, vuốt ve và hôn tay ngài.

Vẫn giữ nguyên nụ cười, Đức Thánh Cha nhìn tôi và sau một hồi lâu ngài nói **"Cám Ơi!"** rồi ngài lập lại **"Cám Ơi!"** và ngài nghiêng người trở về bên trái rồi nhắm mắt lại. Khuôn mặt Đức Thánh Cha cho tôi cảm giác ngài đang chuẩn bị tiến về một cuộc gặp gỡ tuyệt vời. Tôi cũng thật xúc động khi trông thấy Đức Thánh Cha thật điềm tĩnh, tươi cười và thanh thản. Chính lúc đó tôi rút lui khỏi phòng Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II.

Nơi phòng bên cạnh, tôi bật lên khóc. Bác sĩ Buzzonetti - bác sĩ chăm sóc Đức Thánh Cha - bảo tôi ngồi xuống rồi mang nước cho tôi. Tuy nhiên tôi khóc không phải vì tuyệt vọng cho bằng vì quá xúc động. Tôi không tuyệt vọng bởi vì chính Đức Thánh Cha tỏ ra vô cùng thanh thản.

Sau khi trông thấy Đức Thánh Cha tôi chắc chắn ngài sẽ chết. Cái nhìn của ngài biểu lộ quá nhiều tình yêu, quá siêu thực! Ngài không còn thuộc về thế giới này. Đức Thánh Cha có cùng cái nhìn lúc ngài dâng Thánh Lễ, trước mỗi khi Truyền Phép. Vào những lúc ấy, Đức Thánh Cha thay đổi hoàn toàn, ngài không còn là ngài nữa. Đức Thánh Cha giống như thoát khỏi mặt đất, cho chúng ta cảm giác ngài đang ở trạng thái khác thường, ngoại lệ. Tôi nhớ lại Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II có cùng cái nhìn như thế vào những chuyến công du mục vụ, chẳng hạn như lần viếng thăm Thánh Địa, đặc biệt nơi Vườn Cây Dầu.

Chỉ trong khoảnh khắc vài phút ngắn ngủi ấy, tôi bỗng nhớ lại nhiều sự, nhiều lời nói và nhiều hình ảnh mà tôi từng gom góp trước đó và tôi bỗng hiểu rõ hơn những điều tôi từng hiểu trước đó, trong suốt cuộc đời tôi. Nhất là, tôi hiểu rằng, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II gọi tôi đến không phải chỉ để nói lời "Cám Ơn" hoặc để trông thấy mặt tôi, cho bằng là để an ủi tôi và để minh chứng cho tôi thấy: "Đức Thánh Cha hoàn toàn không sợ chết". Đối với Đức Thánh Cha, chết là lễ hội vui mừng, là hành trình tiến đến cuộc gặp gỡ với THIÊN CHÚA của Ngài.

Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II không bao giờ dùng ngôn từ dài dòng để biểu lộ tình cảm, nhưng diễn đạt tình cảm qua cái nhìn, qua vài cử chỉ như đặt tay trên vai hoặc siết chặt vào vòng tay của ngài. Và trong giây phút cuối đời, qua sự kiện ngài gọi tôi đến, chính là để nói với tôi rằng:

- Đức Thánh Cha yêu thương tôi thật sự và ngài tiếp tục săn sóc linh hồn tôi.

Ngài cũng muốn dạy tôi hiểu rằng:

- Cái chết chỉ là chặng đường thanh thản tiến đến cuộc gặp gỡ quan trọng gấp bội lần cuộc sống ở đời này. Đức Thánh Cha coi tôi như chính con ngài.

Bây giờ Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II đã chết, tôi có thể quả quyết rằng:

- Với cách thức Đức Thánh Cha ra đi khỏi thế giới này, với cách thức ngài muốn cho tôi chứng kiến giờ hấp hối của ngài, thì chính Đức Thánh Cha đã làm cho tôi vơi đi nỗi niềm thương nhớ ngài. Nếu Đức Thánh Cha điềm tĩnh như thế, thì càng có lý do khiến tôi cũng phải điềm tĩnh như ngài. Ở đây tôi thiết nghĩ không cần phải dài dòng nhấn mạnh đến sự kiện Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II vẫn hiện diện ở giữa chúng ta.

Chứng từ của ông Arturo Mari, cựu nhiếp ảnh từ Quan Sát Viên Roma.

... "Phàm ai ở trong Đức Chúa GIÊSU KITÔ đều là thọ tạo mới. Cái cũ đã qua, và cái mới đã có đây rồi. Mọi sự ấy đều do bởi THIÊN CHÚA là Đấng đã nhờ Đức Chúa KITÔ mà cho chúng ta được hòa giải với Người, và trao cho chúng tôi chức vụ hòa giải. Vì thế, chúng tôi là sứ giả thay mặt Đức Chúa GIÊSU KITÔ, như thể chính THIÊN CHÚA dùng chúng tôi mà khuyên dạy. Vậy, nhân danh Đức Chúa GIÊSU KITÔ, chúng tôi nài xin anh chị em hãy làm hòa với THIÊN CHÚA. Đấng đã chẳng hề biết tội là gì, thì THIÊN CHÚA đã biến Người thành hiện thân của tội lỗi vì chúng ta, để làm cho chúng ta nên công chính trong Người" (2Côrintô 5,17-21).

(Arturo Mari, "Arrivederci in Paradiso", Colloquio di Jaroslaw Mikolajewski con Arturo Mari, Aprile 2006, Polonia, trang 9-13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt